

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitatakse üheksa väidet.

Esimene väide: kohtumäärus on vigane, sest sellega ei tunnistatud, et oma hüvitusliku laadi tõttu ei andnud kõnesolevad meetmed nendega soodustatud isikutele mingeid eeliseid.

Teine väide: kohtumäärus on vigane, sest sellega ei välistatud (või vähemasti ei hinnatud) kõnesolevate meetmete võimet mõjutada konkurentsi ja ühendusesisest kaubandust.

Kolmas väide: kohtumäärus on vigane, sest sellega välistati EÜ artikli 87 lõike 2 punktis b (praegu ELTL artikli 107 lõike 2 punktis b) ning EÜ artikli 87 lõike 3 punktis b (praegu ELTL artikli 107 lõike 3 punktis b) sätestatud erandite kohaldatavus.

Neljas väide: kohtumäärus on vigane, sest sellega välistati EÜ artikli 87 lõike 3 punktis c (praegu ELTL artikli 107 lõike 3 punktis c) sätestatud erandi kohaldatavus.

Viies väide: kohtumäärus on vigane, sest sellega välistati EÜ artikli 87 lõike 3 punktides d ja e (praegu ELTL artikli 107 lõike 3 punktides d ja e) sätestatud erandite kohaldatavus.

Kuues väide: kohtumäärus on vigane, sest sellega välistati EÜ artikli 86 lõikes 2 (praegu ELTL artikli 106 lõikes 2) sätestatud erandi kohaldatavus.

Seitsmes väide: kohtumäärus on vigane, sest sellega välistati, et tegemist oli olemasoleva abiga, rikkudes nii EÜ artikli 88 lõiget 3 (nüüd ELTL artikli 108 lõige 3) ja määruse nr 659/1999⁽¹⁾ artiklit 15.

Kaheksas väide: kohtumäärus on vigane, sest sellega välistati määruse nr 659/1999 artikli 14 lõike 1 kohaldatavus tagasiõudmise korra suhtes.

Üheksas väide: kohtumäärus on vigane, sest sellega välistati määruse nr 659/1999 artikli 14 lõike 1 kohaldatavus intresside kohaldamise suhtes.

Metropolitan SpA, varem Metropolitan srl 29. aprillil 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 20. veebruari 2013. aasta määruse peale liidetud kohtuasjades T-278/00–T-280/00, T-282/00–T-286/00 ja T-288/00–T-295/00: Albergo Quattro Fontane jt. versus komisjon

(Kohtuasi C-230/13 P)

(2013/C 207/28)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: Metropolitan SpA, varem Metropolitan srl (esindajad: advokaadid A. Bianchini ja F. Busetto)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon ja Comitato „Venezia vuole vivere”

Apellandi nõuded

— Tühistada vaidlustatud Üldkohtu määrus;

— rahuldada esimeses kohtuastmes esitatud nõuded ja sellest tulenevalt:

— tühistada põhjendatud ulatuses ning apellandi huvide piires Euroopa Komisjoni 25. novembri 1999. aasta otsus nr 2000/394/EÜ sotsiaalmaksukoormuse vähendamist ettenäevate seadustega nr 30/1997 ja nr 206/1995 Veneetsia ja Chioggia territooriumidel asuvate ettevõtjate kasuks rakendatud abimeetmete kohta;

— teise võimalusena tühistada eespool nimetatud otsus osas, milles sellega antakse korraldus nõuda tagasi antud soodustused ning nähakse ette tagasiõudmisele kuuluvate väidetavate soodustuste summa suurendamine intresside võrra kohtuotsuses käsitletud ajavahemike eest;

— mõista komisjonilt välja mõlema kohtuastme kohtukulud.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitati üheksa väidet.

Esimene väide: määrus on ekslik, sest ei asunud seisukohale, et kõnealused meetmed ei soodustanud nende hüvituslikust laadist tulenevalt kuidagi vastavaid abisaajaid.

Teine väide: määrus on ekslik, sest ei välistatud võimalust, et kõnealused meetmed kahjustavad konkurentsi ja ühendusesisest kaubandust või vähemalt ei antud sellega seoses hinnangut.

⁽¹⁾ Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339).

Kolmas väide: määrus on ekslik, sest selles sedastati, et ei ole kohaldatavad EÜ artikli 87 lõike 2 punkti b (nüüd ELTL artikli 107 lõike 2 punkt b) ja EÜ artikli 87 lõike 3 punkti b (nüüd ELTL artikli 107 lõike 3 punkt b) kohased erandid.

Neljas väide: määrus on ekslik, sest selles sedastati, et ei ole kohaldatav EÜ artikli 87 lõike 3 punkti b (nüüd ELTL artikli 107 lõike 3 punkt c) kohane erand.

Viies väide: määrus on ekslik, sest selles sedastati, et ei ole kohaldatavad EÜ artikli 87 lõike 3 punktide d ja e (nüüd ELTL artikli 107 lõike 3 punktid d ja e) kohased erandid.

Kuues väide: määrus on ekslik, sest selles sedastati, et ei ole kohaldatav EÜ artikli 86 lõike 2 (nüüd ELTL artikli 106 lõige 2) kohane erand.

Seitsmes väide: määrus on ekslik, sest välistati võimalus, et tegemist on olemasoleva abiga, millest tulenevalt rikuti EÜ artikli 88 lõiget 3 (nüüd ELTL artikli 108 lõige 3) ja määruse nr 659/1999⁽¹⁾ artiklit 15.

Kaheksas väide: määrus on ekslik, sest välistati määruse nr 659/1999 artikli 14 lõike 1 kohaldamine seoses tagasinõudmise korraldusega.

Üheksas väide: määrus on ekslik, sest välistati määruse nr 659/1999 artikli 14 lõike 1 kohaldamine seoses intresside nõudmisega.

(¹) Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339).

Hotel Concordia srl, varem Hotel Concordia Snc 29. aprillil 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 20. veebruari 2013. aasta määruse peale liidetud kohtuasjades T-278/00–T-280/00, T-282/00–T-286/00 ja T-288/00–T-295/00: Albergo Quattro Fontane jt. versus komisjon

(Kohtuasi C-231/13 P)

(2013/C 207/29)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: Hotel Concordia srl, varem Hotel Concordia Snc (esindajad: advokaadid A. Bianchini ja F. Busetto)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon ja Comitato „Venezia vuole vivere”

Apellandi nõuded

— Tühistada vaidlustatud Üldkohtu määrus;

— rahuldada esimeses kohtuastmes esitatud nõuded ja sellest tulenevalt:

— tühistada põhjendatud ulatuses ning apellandi huvide piires Euroopa Komisjoni 25. novembri 1999. aasta otsus nr 2000/394/EÜ sotsiaalmaksukoormuse vähendamist ettenägevate seadustega nr 30/1997 ja nr 206/1995 Veneetsia ja Chioggia territooriumidel asuvate ettevõtjate kasuks rakendatud abimeetmete kohta;

— teise võimalusena tühistada eespool nimetatud otsus osas, milles sellega antakse korraldus nõuda tagasi antud soodustused ning nähakse ette tagasinõudmisele kuuluvate väidetavate soodustuste summa suurendamine intresside võrra kohtuotsuses käsitletud ajavahemike eest;

— mõista komisjonilt välja mõlema kohtuastme kohtukulud.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitati üheksa väidet.

Esimene väide: määrus on ekslik, sest ei asunud seisukohale, et kõnealused meetmed ei soodustanud nende hüvituslikust laadist tulenevalt kuidagi vastavaid abisaajaid.

Teine väide: määrus on ekslik, sest ei välistatud võimalust, et kõnealused meetmed kahjustavad konkurentsist ja ühendusesisest kaubandust või vähemalt ei antud sellega seoses hinnangut.

Kolmas väide: määrus on ekslik, sest selles sedastati, et ei ole kohaldatavad EÜ artikli 87 lõike 2 punkti b (nüüd ELTL artikli 107 lõike 2 punkt b) ja EÜ artikli 87 lõike 3 punkti b (nüüd ELTL artikli 107 lõike 3 punkt b) kohased erandid.

Neljas väide: määrus on ekslik, sest selles sedastati, et ei ole kohaldatav EÜ artikli 87 lõike 3 punkti b (nüüd ELTL artikli 107 lõike 3 punkt c) kohane erand.

Viies väide: määrus on ekslik, sest selles sedastati, et ei ole kohaldatavad EÜ artikli 87 lõike 3 punktide d ja e (nüüd ELTL artikli 107 lõike 3 punktid d ja e) kohased erandid.

Kuues väide: määrus on ekslik, sest selles sedastati, et ei ole kohaldatav EÜ artikli 86 lõike 2 (nüüd ELTL artikli 106 lõige 2) kohane erand.